

— О, пъкъ ти, братко!

— Не можешъ, мила сестричко, да ме излъжешъ. И азъ вече обичамъ, но дали Богъ ще ме запази отъ куршумитъ на врага за да видя още веднъжъ очитъ й... — той не довърши, а слаби нервни тръпки обхванаха тѣлото му, бързо ме пригърна, цѣлуна ме и още по-бързо изчезна задъ жгѣла на болницата. Той си отиде, Дали ще го видя пакъ ?

Тжга засѣдна въ душата ми. Не ми се работи. Даже не отидохъ да постоя при Тихолъ, както правѣхъ винаги следъ обѣдъ, за да укрепвамъ душата му. Затворихъ се въ стаята си и дълго дълго мислихъ за родителитъ си и за своитъ братя бранници и за тѣхнитъ другари . . . за ужасната война, края на която не се вижда, и резултатитъ отъ нея не се знаятъ. Страшенъ безизходъ, не само за моята мисълъ, а и за цѣлия народъ.

Часътъ е 5 следъ обѣдъ. Свободна съмъ отъ нарядъ. Тежкото състояние отъ заминаването на брата ми попремина. Грижитъ за болнитъ отнѣматъ тжгата ми, моята горестъ за самата менъ. Бѣхъ при Тихолъ, той спи. Цѣлунахъ очитъ му и се прибрахъ въ стаята, за да продължа да чета и преписвамъ преживянитъ отъ него ужаси. Азъ го обичамъ и искамъ по пълно и плѣтно да преживѣя, миговетъ на неговитъ страдания, страданията на всички, които се мжчатъ да бждатъ наистина непобедими герои. Искамъ по силно да почувствувамъ нищожеството си и това на ония, които за смѣтка на воюващитъ трупатъ своето състояние и се мжчатъ да минаватъ за патриоти и безстрашни следъ като отмине брѣмчението на нѣкой неприятелски аеропланъ.

* * *

„26 септември. Ясна и мразовита нощъ. Всичко се е вкочанило, освенъ бранниците, които полупримръзнали дишатъ ускорено за да се стоплятъ. Ние ще атакуваме. Часътъ е 3 следъ полунощъ и позицията е страшно оживена. Движение и подготвяне за атаката отъ всички. Нѣкаква колосална сила е обхванала изтощенитъ и новопристигнали подкрепления и врагътъ скоро ще я почувства да се сгромоляса върху главитъ си, като тежъкъ и мжно поносимъ грѣмъ. Самъ не усѣщамъ, нито страхъ,